

И въ ужасъ той дълбоко и дълбоко
Се въ тая пропасть вира — и потърсенъ
Самичккъ се отъ себе си отвърна...
И дълга бе за него тая нощъ,
По дълга отъ денете, преживени
Съ извърнато сърце отъ всичко мило,
Милещо за него ~~въ~~ неволя.
И не веднѣжъ презъ нея нощъ пристѣпя
Къмъ прага той — а непосмя да влезе.

На третий день, съ приведена глава
Вървеше той следъ черното носило
На своята неволница невяста...
Затвориха новоотворенъ гробъ —
Разидоха се хората — тъмней
Черковний дворъ... Потихия вечерникъ
Люлей надгробни бурени и тъмъ
Потайно нещо каточели шепне.
Надъ токущо засипания гробъ
Застаналъ, Бойко като вкамененъ,
Като надгробенъ камъкъ, неподвижно
Съ оборена глава на грѣдь стоя,
Докле се спусна тъмна нощъ. Тогава
Опѣти се къмъ къщи той. И пакъ
Непосмеи презъ къщний прагъ да влезе,
А седна вѣнъ на низкия чардакъ,
Закри лице съ ръка — и първи пътъ
Студената самотность го обгърна
И изъ очи му хлѣтнаха изтрѣгна
Сълзи, незнайни до сега за него...

А надалеко нейде си изъ село,
Унесено нехайникъ някой младъ
Извиваше съ ^ацифарата си медна.
Подкършената изподтихомъ песенъ
Ехтеше съ пуста жалба зарадъ младость
И чезнеше за дваждъ по-пуста обичъ.